

'Ongelofelijk maar waar' verhaal

Ik werkte in de jaren 90-tig voor het, in Brussel gelegen, Europees hoofdkwartier van een Amerikaanse firma 'Telxon'. In alle grote Europese landen had het een filiaal. Toen de IT Director, een ras-echte Amerikaan, alle filialen wou bezoeken werd ik aangeduid om als gids/reisbegeleider te fungeren. We bezochten achtereenvolgens Milaan (Italië), Hamburg (Duitsland), Parijs (Frankrijk) om als laatste, Poole (UK) aan te doen.

We zouden een vliegtuig nemen van de luchthaven Charles De Gaulle naar de luchthaven van Southampton en dan, met een vooraf bestelde taxi, naar Poole rijden.

Maar omdat er staking was op de luchthaven van Charles De Gaulle, besloten we om te vertrekken vanuit Zaventem. Maar ook daar hadden we pech want er bleek een dichte mist te zijn in Southampton waardoor alle vluchten werden omgeleid naar London Heathrow. Een bus bracht ons van London Heathrow naar Southampton.

Met 3 uur vertraging kwamen we in Southampton aan. Onze vooraf bestelde taxi konden we wel vergeten, die heeft geen 3 uur gewacht, daar waren we bijna zeker van. We stappen uit de bus en ik keek wat rond op zoek naar een taxi.

Ik zie een wat oudere man aan zijn wagen staan met de koffer open en ik vraag hem: "I am looking for a taxi ordered for Telxon". De man lachte en zei dat hij is blijven wachten. Onze IT Director en ik waren "happy" want alles komt toch nog in orde. Valiezen in de koffer en we vertrokken voor een lange rit naar Poole.

Onderweg babbelden we wat tegen elkaar en vroegen ook aan de chauffeur of hij ons morgen vanuit Poole terug zou brengen naar Southampton. Hij ontkende en mompelde nog iets. Ik bekeek de Amerikaan en hij bekeek mij, we haalden onze schouders op en lieten het aan ons voorbij gaan.

Het was ondertussen al 10u30-11u 's avonds en we reden door het mistige 'New Forest National Park' van Zuid-Engeland, bekend voor zijn loslopende koeien, paarden en ezels. Dus aandachtig zijn op de baan want er kan plots zo'n dier op de weg staan.

Na een rit van zo'n 45 minuten stopte de taxi in het midden van het bos aan een hotel en de chauffeur zei: 'That's your hotel for tonight'. Ik keek verbaasd want ik wist maar al te goed dat het hotel in Poole aan zee lag en niet in het midden van het bos. Ik wees de taxichauffeur erop dat hij verkeerd was, dat het hotel aan de zee ligt en vroeg hem of we wel in Poole waren. Nu keek hij verbaasd en haalde een brief uit zijn binnenzak. Op de brief wees hij mij de naam en het adres aan van het hotel. Ik nam de brief uit zijn handen, bekeek hem aandachtig en riep 'SH.T!'. Op de hoofding van de brief stond "EXXON" en niet "TELXON". Nu schoot ook de taxichauffeur in paniek want hij had niet de juiste klanten opgepikt. We trachten hem te overhalen om ons toch maar naar Poole te rijden. "We'll call your boss tomorrow to explain it" argumenteerden we maar zonder succes. Hij wou zo snel mogelijk terug. Mijn Amerikaanse baas deed nog verwoede pogingen om hem op andere gedachten te brengen. Ondertussen reed er een andere wagen op de parking. 2 mannen stapten uit en betaalden de chauffeur. Ik repte me naar de wagen en vroeg de man of hij ons naar Poole wilde brengen waarop hij mij doordringend bekeek en vroeg: " Are you from Telxon?". Ik bevestigde. En hij lachte.

Omdat we niet kwamen opdagen uit de bus van London en er 2 mannen van Exxon stonden te wachten op een taxi, had hij deze 2 maar naar dit hotel gereden. En ik vertelde hem dat wij de taxi van Exxon hadden genomen. Iedereen moest lachen en was opgelucht. De taxichauffeurs want hun klanten waren terecht, wij want nu konden we eindelijk naar Poole en de mannen van Exxon want ze waren toch op hun bestemming geraakt.

Het is 12u30 wanneer we moe in ons hotel aankwamen waar we nog enkel een biertje met een paar schaalpjes pindanoten kregen als avondmaal.